

Между буретата с олеандра е седнала дъщерята на пощенския началник, нарежда някакви парцалчета и си говори самичка.

Владко се извързва към вратата и поръчва с своя мек, сипкав глас:

— Тошо, дай една лимонада на малката!

И бавно добавя, като че мечтае:

— Сестричката се обажда. . . От Александрия . . . Работили в „Еден“ с един италиански импресарио. . . Хвали се.

Извързва, най-после, лице към жената и кима усмихнат:

— Мерси, мадамчик, за доброто известие! Мерси! . .

Ей-този равен, невинно-порочен поглед на неговите зелени очи, и тая смътна усмивка началничката никога не ще може спокойно да понася. Тя цяла изгаря, клати глава, раменете ѝ потръпват като разтърсени от електричество.

От розовите цветове на олеандрите се носи гъст, сладък аромат, смесва се с мирис на динени кори и виси в въздуха без да се развява.

— „Еден“ . . . Бели смокинги. . . Естрада от седеф, като мида. . . „Жипси бар“